

15 April 1917.

No. 8.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft. Paulus aan de Hebreëen.

ALLEN ZULLEN GEOORDEELD WORDEN VOLGENS HUNNE
WERKEN EN NIET VOLGENS NAAM OF STAND.

Redevoering, gehouden in den tabernakel te Salt Lake City, door
Ouderling JAMES E. TALMAGE, op Zondag 29 October 1916.

Vertaald door J. J. v. LANGEVELD.

Van Christus is geschreven, zooals we kunnen lezen in hoofdstuk 13 van Lukas, beginnende met het 22ste vers: „En hij reisde van de ééne stad en vlek tot de andere, leerende en richtende zijne reis naar Jeruzalem. En er zeide een tot hem: Heere, zijn er ook weinigen die zalig worden? En Hij zeide tot hen: Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen (zeg ik u) zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen; namelijk nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet van waar gij zijt. Alsdan zult gij beginnen te zeggen: Wij hebben in uwe tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en gij hebt in onze straten geleerd. En hij zal zeggen: Ik zeg u, ik ken u niet vanwaar gij zijt: wijkt van mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid. Aldaar zal zijn weening en knersing der tanden, wanneer gij zult zien Abraham en Isaäk en Jakob en alle de Profeten in het Koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen. En daar zullen er komen van Oosten en Westen, en van Noorden en Zuiden, en zullen aanzitten in het Koninkrijk Gods. En zie, daar zijn laatsten die de eersten zullen zijn, en daar zijn eersten, die de laatsten zullen zijn.”

De reis, waarnaar Lukas verwijst, in verband met de omstandigheden, waarvan ik voorgelezen heb, was de laatste reis van Christus van

Galiléa naar Jeruzalem. Het was een langzame en indrukwekkende tocht naar het kruis. Weliswaar keerde Hij tweemaal noordwaarts voor een zeer korten tijd, maar het was in werkelijkheid Zijne reis naar de groote Koningstad, waarin Hij veroordeeld zou worden, en den dood ontmoeten. In den loop van Zijne reis had Hij gesproken tot groote volksverzamelingen. De weg scheen voor Hem bereid te zijn, waarschijnlijk door de zeventigers, van wien wij lezen dat zij twee aan twee waren uitgezonden, in iedere stad of plaats, waarheen Hij zelf gaan zou, — en vele vragen werden Hem gesteld, zoowel persoonlijk als in het openbaar. Sommige van deze vragen werden gedaan met het bekende boosaardige doel om Hem in Zijne woorden te vangen, en zekere omstandigheden te vinden, op welke Zijne vijanden eene aanklacht tegen Hem konden inbrengen, zoowel voor den geestelijken Raad, als voor de Romeinsche autoriteiten. Maar de Heer beantwoordde hunne vragen met wijsheid.

Hoe dit ook zij, het schijnt dat de vraag, door Lukas beschreven, gedaan werd met een ernstig verlangen om de waarheid te weten. „Heere, zijn er ook weinigen, die zalig worden?” of in onzegewone taal: „Heere, zullen velen of slechts weinigen zalig worden in het Koninkrijk van God?” We zullen allen toestemmen, dat deze vraag er eene was van groote belangrijkheid, en ik ben er zeker van dat deze kwestie, nadat zoovele eeuwen zijn heengegaan, nog niets van hare belangrijkheid heeft verloren. Het is thans nog juist zoo'n groote levensvraag als het altijd geweest is. Vele menschen hebben er over gepeinsd. Sommigen hebben getracht haar in eigen voordeel te verklaren, maar de zaak is daarmede niet opgelost: „Zijn er velen of slechts weinigen onder de milliarden kinderen van God, welke deze aarde bewoond hebben en nog zullen bewonen, die zalig worden?”

We mogen elkanders geloof verdragen, in zooverre de beoefening er van anderen geen hinder veroorzaakt, maar niettegenstaande dat, moeten wij het feit erkennen, dat de voorwaarden, om in het Koninkrijk van God in te gaan, speciaal omschreven zijn. Het is merkwaardig dat Jezus geen direct antwoord gaf op deze vraag. Hij gebruikte evenwel de vraag als een tekst om over te prediken; een sterke hoewel korte, redevoering van vermaning, aanmoediging, en strekkende tot inlichting. O, het is een van die predikatiën, gelijk zoovele anderen, welke begonnen in ééne bedeeling des tijds en eindigden in eene latere: „Heere, zijn er velen of weinigen die zalig worden?” „Vermoei U niet daarmede,” is de beteekenis van het antwoord, en in 't bijzonder: „maar strijdt om in te gaan door de enge poort, terwijl ge tijd en gelegenheid hebt, want ik zeg tot u, dat velen zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen.” Sta mij toe te wijzen op de onnauwkeurige vertaling van een gedeelte van dezen tekstenden volgende. Het laatste gedeelte van vers 24 luidt: „want velen zullen

zoeken in te gaan en zullen niet kunnen." Het volgende vers begint: „namelijk nadat de Heere des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan en aan de deur te kloppen, zeggende: „Heere, Heere, doe ons open," enz. Dit is ongetwijfeld verkeerd. Men heeft getracht wijziging aan te brengen voor de dwaling, in latere vertalingen van de Schrift, want er behoort geen scheiding te zijn tusschen deze twee verzen. Dit is niet een bijzondere „Mormoonsche" opvatting, maar berust op taalwetenschappelijke feiten. Het zoude moeten zijn: „Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen zeg ik u, zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen, wanneer eenmaal de Heer des huizes opgestaan zal zijn en de deur gesloten hebben." Dat wil zeggen: wanneer zij zoeken in te gaan, en de deur is gesloten, dan zullen zij niet kunnen. Het mag ons toeschijnen, dat er weinig verschil is tusschen „strijdt" en „zoek", maar ieder die studie heeft gemaakt van de Grieksche taal weet dat er een groot verschil is in de taal, waarin het Evangelie van Lukas is geschreven. De beteekenis van „strijdt" in dit vers is letterlijk „streven met alle macht, kracht en verstand om in te gaan," omdat, na een wijle, wanneer de deur gesloten is, velen zullen komen, zoekende en vragende en wenschende in te gaan, en zij zullen niet kunnen.

Waarom beantwoordde de Heer deze vraag niet direct of, zooals wij in onze taal zouden zeggen, rondweg? Trachtte Hij dit te ontwijken? Dit is zeker, hij stelde de vraag terzijde, en vermaande hen eenvoudig en lichte hen in, wat zij moesten doen, zonder een vooropgesteld antwoord: „Ik zeg tot u, slechts weinigen", of „Voorwaar, ik zeg tot u, velen." Geen zorg omtrent andere dingen. „Streeft gij maar om in te gaan," was het gewicht van zijn inlichtingen, „terwijl gij kunt, vóór de Heer des huizes opstaat en de deur sluit." Denk niet, omdat gij Abraham's kinderen zijt, dat uwe zaligheid daarom verzekerd is. Gij zult weenen en uwe tanden knarsen, wanneer gij Abraham, Isaäk en Jakob zult zien, de patriarchen, wier namen gij vereert, ingegaan zijnde; wanneer gij de heidenen zult zien inkomen van het Oosten en het Westen, van het Noorden en het Zuiden, en nederzittende in het Koninkrijk van God, en gij zelve buitengesloten zijt.

Dezelfde leerstelling wordt heden ten dagen verkondigd. Heiligen der Laatste Dagen, denk niet, dat onze naam en stand in de Kerk, ons de zaligheid verzekert, want, tenzij wij den wil van God doen en de verbonden naleven, welke wij maakten, zullen wij weenen en de tanden knarsen, wanneer wij anderen, die wij dachten dat de laatsten zouden zijn, zullen zien ingaan en vóór ons hunne plaats nemen.

De redevoering was begonnen, maar nog niet geëindigd door den

tijd, zooals zoovele anderen. Roept in uw geheugen de welsprekende, aandoenlijke rede, waarin Christus zich vergelijkt bij de goede herder, en Zijne volgelingen bij de schapen, wanneer Hij zegt: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde en één herder (Joh. 10 : 16). Wie heeft deze woorden gelezen zonder verrassing, zonder teleurstelling en leedwezen, dat zij zóó plotseling werden afgebroken? Waarom ging de Heer niet een weinig verder? Waarom verklaarde Hij zich niet wat duidelijker? Dat was alles wat in dien tijd kon gezegd worden. Het was alles wat het volk kon verstaan. Indien gij het vervolg wenscht te lezen van die predikatie, of een andere bevestiging dier woorden, open dan het Boek van Mormon, en lees het verslag van de bediening van Christus onder de Nephieten op het westelijk halfrond, waar Hij zegt: „Gij zijt degenen waarvan ik zeide: Ik heb nog andere schapen, welke van dezen stal niet zijn.” Dan verklaarde Hij hun: „Ik heb andere schapen, welke niet van dit land zijn, noch van het land van Jeruzalem, noch van eenige deelen van dat land rondom, waar ik geweest ben om te dienen. Want degenen van wien Ik spreek, zijn zij die mijne stem nog niet gehoord hebben; noch heb ik mij te eeniger tijd aan hen geopenbaard. Doch Ik heb een gebod van den Vader ontvangen, dat Ik tot hen zal gaan en dat zij mijne stem zullen hooren en onder mijne schapen gerekend worden, opdat er ééne kudde en één herder zij; daarom ga ik, om mijzelven aan hen te toonen. (3 Nephi 16 : 1-3.) In de tegenwoordige bedeeeling des tijds heeft Hij ons verteld van deze schapen van het derde veld, de verloren stammen Israëls, en heeft verklaard, dat zij zullen voortkomen. Deze redevoering begon op het Oostelijk halfrond, in het midden des tijds, werd vervolgd op het Westelijk halfrond tot het Nephietische volk, en gaat verder voort in de bedeeeling van de volheid der tijden; en de slotrede, de groote uitkomst, staat nog te komen.

Hier hebben wij een predikatie, die niet beëindigd was, omdat het volk niet in staat was te verstaan, wat een direct antwoord op de kwestie beteekenen zou. Kortens later ging Hij een weinig verder en gaf een andere paragraaf van deze rede. In den nacht, dat Hij verraden werd, in Zijn laatste indrukwekkende gesprek met de twaalfen, of met de elven, zegt Hij: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen: anderszins zoo zou ik het u gezegd hebben; Ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben.” (Joh. 14 : 2 en 3.) Een weinig grooter licht was aldus geworpen op het vraagstuk van den toestand en de condities der ziel in het hiernamaals. Vele woningen, vele graden, tragsgewijze opklimmingen; niet eenvoudig twee

plaatsen, een hemel voor ééne klasse, en een hel voor de overigen. Hoe kon Hij die vraag beantwoorden voor een volk, dat zoo onkundig was, dat zij hunne ooren dichthielden en de oogen sloten voor de waarheid? Aan de twaalven legde Hij uit, dat in het hiernamaals vele graden van zaligheid waren, en daarom trapsgewijze opklimmingen.

Een van Zijne volgelingen, die later tot het apostelschap geroepen werd, bracht het onderwerp iets verder. Paulus, in zijn brief aan de Corinthiërs, zegt: „En daar zijn hemelsche lichamen en daar zijn aardsche lichamen, maar eene andere is de heerlijkheid der hemelsche, en eene andere der aardsche. Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de ééne ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid. (1 Cor. 15:40-42). Deze uitlegging van de onvoltooide rede van den Meester, is van bijzonder belang en waarde voor ons, sprekende als zij doet over de voornaamste rangen of koninkrijken, en de opklimmingen in elk van dezen afzonderlijk. De inleiding tot Zijne rede moet gezocht worden in woorden, vroeger door Christus gezegd. Sprekende tot de Joden, nadat hij sommige van hunne valsche redeneeringen had ontdekt in het verkondigen der waarheid, zeide Jezus, nadat Hij verklaard had het leven in zichzelf te hebben, hetwelk Hem van den Vader gegeven was, en hunne verwondering ziende: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis. (Joh. 5:28 en 29). Dat laatste vers „en zullen uitgaan” enz. is een raadsel geweest voor schrift-uitleggers.

Het is een vreemd, en toch een tekenend feit, dat de geleerde uitleggers van het Nieuwe Testament, dat vers altijd hebben overgeslagen. Sommigen hunner hadden één of twee woorden er over te zeggen, maar dat is te weinig; zelfs in de meesterlijke uitlegging van Doctor Adam Clarke wordt ieder vers tot het 29ste van het vijfde hoofdstuk van Johannes verklaard, en zoo ook ieder vers achter het 29ste, maar dat ééne vers wordt onverklaard gelaten, dat vers wat er over spreekt, dat allen zullen uitgaan, „die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” In de verbeterde vertaling wordt het duidelijk verklaard, dat de vroegere vertaling vatbaar is voor bestrijding, en in de latere vertaling wordt het zóó gelezen: „Zij, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en zij die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels.” De zaak werd daardoor niet opgehelderd. In de bedeeeling van Christus' directe be-

diening, werd zij afgebroken, en waar zullen wij het vervolg vinde van de bevestiging der uitlegging? Wanneer was dat gepredikt? Op den 16den Februari 1832 ging de Heer wederom op dat onderwerp in, en ging voort Zijne onderrichtingen te geven aan Joseph Smith en Sidney Rigdon, en toonde aan hen de toestanden, heerschende in de toekomstige werelden, met betrekking tot den staat der ziel des menschen. Joseph verklaart, dat zij zoekende waren naar licht aangaande de beteekenis van dat 29ste vers van het vijfde hoofdstuk van Johannes, hetwelk ik voorgelezen heb.

(Wordt vervolgd).

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De vergaderingen, welke gehouden werden ter gelegenheid van de halfjaarlijksche conferentie van bovengenoemde afdeeling, werden begonnen in Apeldoorn met eene buitengewone vergadering op Vrijdag 30 Maart. Enkele vreemdelingen waren daar aanwezig, en met aandacht werd naar de verschillende sprekers geluisterd. Zaterdagmorgen werd in Arnhem een priestervergadering voor de zendelingen gehouden en s'avonds een voor het locale priesterschap en ambtenaren en ambtenaressen.

Zondag 1 April werden twee vergaderingen gehouden in het Loge gebouw. Precies 10 uur 's morgens werd aangevangen met het zingen van lied 1, waarna door President Butterworth een zegen werd gevraagd. Vervolgens werd lied 26 gezongen, en na een kort woord van inleiding verkreeg Dirk van den Berg, president van de Amsterdamsche Conferentie het woord Hij gevoelt een groote dankbaarheid in zijn hart, dat hij wederom de gelegenheid heeft om met het volk van God te vergaderen. Zoovelen zijn van dit voorrecht verstoken, en toen spr. dezen morgen duizenden menschen naar hunne verschillende kerken zag gaan, kwam de gedachte in hem op, waar Jezus zou willen heengaan, indien Hij nu eens op aarde kwam. Ongetwijfeld zou Hij hier aanzitten met Zijne door Hem geroepene dienstknechten. Spreker geeft een krachtige getuigenis, en op de hem eigene, zachtmoedige wijze, vermaande hij de leden tot volharden, en verzoekt de vreemdelingen een onderzoek in Gods werk te willen doen.

Volgende spreker was Rulon J. Sperry, president van de Groningsche Conferentie. De eerste beginselen werden door de apostelen gepredikt tijdens Jezus op aarde was en ook nadat Hij ten hemel was gevaren. De apostelen ontvingen den Trooster en waren daardoor in staat om in verschillende talen die beginselen bekend te maken. Op de groote redevoering, door Petrus gehouden tijdens het Pinksterfeest, wellicht de meest indrukwekkende welke ooit uitgesproken werd, volgde de vraag van de berouwhebbende medeplichtigen aan den moord op Gods Zoon. „Mannen, broeders, wat zullen wij doen?” Petrus ond

wees hun de eerste beginselen: geloof en bekeering, doop door onderdoping, en de gave des Geestes. Waar is de Kerk die dezelfde beginselen nu verkondigt? Waar is de Kerk die de volmacht ontving om deze beginselen te prediken en te bedienen? Wij verklaren hoogernstig dat op 15 Maart 1829, Johannes de Dooper verschenen is aan Joseph Smith, en aan hem de sleutelen heeft overgedragen om in den naam van Christus den doop tot vergeving van zonden te bedienen. Spr. noodigt de vrienden dringend tot onderzoek uit.

Nadat vers 1 en 3 van lied 103 gezongen was, verkreeg Ouderling Mahonri A. Josephson van Groningen, het woord. Spreker handelt over de steeds veldwinnende meening, dat er geen God is. Vreeselijk is zulk eene gedachte, wijl de natuur zoovele bewijzen voor het tegendeel geeft. Alleen de planeten geven voldoende bewijzen van Zijn bestaan. De natuur is niet meer of minder dan het werk van God. Het ongeloof, dat in de wereld heerscht, is veroorzaakt door de valsche leerstellingen, welke door het Christendom gedurende vele eeuwen gepredikt zijn.

Wm. Dalebout, president van de Rotterdamsche Conferentie, was de laatste spreker. In het kort worden de toestanden waardoor de wereld in onzen tijd beheerscht wordt, besproken. Verwarring op maatschappelijk en ook op geestelijk gebied; nergens eenheid. Maar Gode zij dank, dat voorspeld is door de profeten van ouds, dat eenmaal de tijd zal komen, dat eenheid op aarde zal heerschen. Spreker leest een gedeelte van Jesaja voor, dat spreekt over het duizendjarig vreedrijk, de opbouwning van het Nieuw-Jeruzalem, en toont aan dat deze dingen nabij zijn, zelfs voor de deur. Het Christendom over het algemeen gelooft deze dingen niet, hoewel duizenden eerlijke menschen in hetzelfde gevonden worden, maar zij zijn onbewust onder den invloed van leeringen, die niet de leeringen van Jezus Christus zijn. Indien zij maar wisten, hoe de afval gekomen was en het mensdom al verder en verder van de waarheid is afgeweken, zouden zij bereid zijn terug te keeren tot het waarachtig Evangelie van Jezus Christus.

Nadat lied 5 gezongen was, werd deze vergadering door Ouderling Geo. Kreutzer met gebed geëindigd.

Om zes uur begon de avond-vergadering. Lied 6 werd gezongen, en gebeden door Ouderling Wm. Dalebout. Nadat alsnog lied 76 gezongen was, werd door den leider het woord genomen. Mormonisme is volkomen in harmonie met hetgeen Jezus predikte, want het is zijn Evangelie. Het is een boodschap van blijde tijdingen voor het mensdom. Haar doel is vrede op aarde, in de menschen een welbehagen; haar prediking is geen dwang, maar een uitnoodiging; haar wachtwoord is: de vrije wil van den mensch; haar strijd is tegen dwaling en zonde en haar doel is veredeling der menschheid; haar indruk-

wekkende boodschap is: dat God van den hemel gesproken heeft en wederom Zijn wil bekend gemaakt heeft.

Ouderling B. Tiemersma was de volgende spreker. De menschen hebben altijd geloofd aan de doode profeten, en de levenden hebben zij verworpen. De Israëlieten deden zoo in de dagen van Mozes, zij geloofden in Abraham, Isaäk en Jakob, maar verwierpen Mozes, toen hij langer uitbleef op den berg dan zij verwachtten, en eischten van Aäron, dat hij een gouden kalf tot hunnen God zou maken. Door spr. worden meer voorbeelden dienaangaande aangehaald en bewezen dat dit ook nu het geval is. De bijbel is en blijft het woord van God, maar alleen het woord van God aan Zijn volk vanouds. Het volk van heden heeft het geopenbaarde woord van God in deze dagen; wederom zijn profeten verwekt, maar het menschdom gelooft hen niet, maar wel de doode profeten. En toch zijn door het handjevol menschen, dat aan de levende profeten gelooft, resultaten bereikt in nog geen honderd jaar, die het Christendom in negentien eeuwen niet bereiken kon. Niemand kan dan ook gegrond weerleggen wat door Mormonisme gepredikt wordt. Na nog een en ander gezegd te hebben over de eerste beginselen van het Evangelie, eindigt spreker, om zijn plaats af te staan aan Zendings-President John. A. Butterworth.

De Christenen houden allen vast aan den bijbel, maar verkondigen toch verschillende leerstellingen. Sommigen leeren de verkiezing tot zaligheid, anderen leeren de genade Gods aan alle menschen. Deze eerstelingen komen met elkaar in botsing, en worden toch door de verschillende aanhangers met den bijbel in de hand verdedigd. Welnu, de bijbel predikt wat men er uit wenscht, maar openbaring brengt zekerheid. Joseph Smith bad en kreeg openbaring van Vader en Zoon. Door openbaring werd hem bekend gemaakt, waarover de Christenen altijd onder elkaar getwist hebben. Hij ontving openbaring omtrent de opstanding, hoe verschillende woningen bereid zijn, wier heerlijkheid in overeenstemming zal zijn met datgene, wat de toekomstige bewoners zich hebben waardig gemaakt. Niet alleen een hemel en hel, maar in die woningen zal loon naar werken ontvangen worden. Door openbaring weten wij het lot van de zonen des verderfs, door openbaring weten wij dat kinderdoop een leerstelling van menschen is. Door openbaring is onze Kerk georganiseerd en daarom is zij ongeëvenaard. Spreker geeft een krachtige getuigenis.

Na een kort woord van dank door den leider, aan allen die hebben medegewerkt tot het welslagen van deze Conferentie, werd lied 195 gezongen, en met dankzegging geëindigd door Ouderling Rulon J. Sperry.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONS TWEEDE GELOOFSARTIKEL

door W. de Jong.

Menigmaal hoort men de menschen beweren, sprekende met hen over den zondigen en verdorven toestand dezer wereld: hoe zou het toch anders kunnen zijn, zulks is vanwege de erfzonde. Men wordt in zonde en ongerechtigheid geboren. Men spreekt dan een oordeel uit over het eerste menschenpaar wat door God den Heer op deze planeet werd geplaatst, met het doel 's Heeren plannen met de menschen te helpen bevorderen. En dan is iedereen, — ook onder ons vindt men dezulken, — o, zoo gaarne geneigd de zwaarte van onze zonden in eigen oogen te verlichten, door een deel der ons drukkende schuld op de schouders te laden van het eerste Ouderenpaar, zonder dat men zich afvraagt wel het recht te hebben zulks te doen.

Dezer dagen las ik een vers van den dichter Nicolaas Beets, gewijd aan den Moeder aller Levenden. (Gen. 3 : 20). Het in zijn geheel hier te laten volgen zou te veel ruimte beslaan van ons tijdschrift, waarom ik alleen de meest duidelijke passages hier laat volgen. Beets noemt zijn gedicht:

„E V A.”

„Wie zal uw lijden ons verhalen,
O Moeder! uit wier vruchtbren schoot
Al 't leven en het lijden sproot.
Dat, in zijn worst'len met den dood,
Zijn stem verheft in de aardsche dalen?
Dat zesmaal duizend jaren lang
Zijn noodkreet stort en treurgezang
Aan alle waat'ren, alle zeëen,
Of, moe van 't nutteloos geklag,
Zijn pijn verloochent met een lach;
Of, krimpemde in verzwegen weëen,
Zijn stille tranen plengen mag?”

„Wie zal ons van de tranen spreken,
Die 't eerst en 't bitterst zijn geschreid?
Wie zal ons zeggen welke ellende,
En hoe ze een ziel verscheuren moest,
Die, in haar volheid, zag verwoest

De zaligheden die zij kende?
 Helaas! wie heeft, bij eigen smart,
 Voor de uwe ontzag, gevoel of hart?
 Wie gunt, bij eigen boezemklachten,
 Bij eigen doornen, eigen zweet,
 Een luttel tijds aan zijn gedachten,
 Ter overpeinzing van uw leed?"

Dan gaat de dichter voort de beschouwingen dezer wereldsche menschheid te schetsen, aantoonende het noodlooze — volgens hun denken — wat er in schuilt een blik op deze oude, beduimelde geschiedenis te werpen:

„Een noodloozen blik te wijden
 Aan een tooneel van smart en lijden,
 Met zestig eeuwen leeds bedekt? —
 Neen, Moeder! Zoo zij u gedenken,
 De kind'ren die zij achterliet,
 't Is zelden om uw diep verdriet
 Een diep gevoelden traan te schenken.”

Voorts schetst de dichter de smart welke Eva gevoeld moet hebben bij het verlaten van den Hof van Eden, en hij doet zulks in zeer treffende bewoordingen, welke ons haar leed volkomen doen gevoelen.

Ook schetst hij de Broedermoord in die eerste menschen-familie, en de pijnen die het ouderhart moet hebben gevoeld bij het aanschouwen van het ontzielde lichaam van hunnen zoon. Hij doet dat in de volgende woorden:

„'t Is niet om neer te bukken,
 Daar gij uw Abel- ach hoe bleek! —
 Van bloed wilt zuiv'ren in de beek,
 En, door hem aan uw hart te drukken,
 Hem 't leven dat zijn hart ontweek,
 — Het wond're, weggevluchte leven! —
 Met duizend kussen weergegeven,
 Een proef waarbij uw ziel bezweek!
 't Is niet om al die ijs'lijkheden
 Te voelen, in haar volle som
 Van uw verschrikk'lijke ouderdom,
 Vergrijsde ballingen van Eden!
 Die acht geslachten voor zich heeft
 Ter dood toe lijdende aan uw wonden,
 En 'd aard vervullende met zonden,
 Waarin uw eerste zonde leeft.”

Verder gaande vertelt ons de dichter, welke gevolgen dit eerste

kwaad heeft gehad door toe te geven aan de verleidende stem van den „dood”, als gevolg der overtreding:

„Ziedaar wat een ondankbaar kroost
 Zich met een koelheid blijft herinneren,
 Waar, wie gevoel heeft — over bloost, —
 De naam, waarmee gij staat geschreven
 In 't ijs'ren harte van deez' tijd,
 Die alles toont wat gij hun zijt,

 Die smalende op hun lip komt zweven,
 Of vol van wrevel en verwijt;
 De naam waarmee ze u kennen leeren
 Aan 't kroost, — hun dankbaar voor die les
 Van kinderliefde en vroom vereeren, —
 Is anders geen dan „Zondares.”

Dan volgt een schets van haar lijden, haar ontvangen vergeving, en de beschuldiging van het nageslacht, als zou zij — Eva — de oorzaak zijn van hun „hel”

„En zij verwijten u hun Hel,
 Die naar uw Hemel niet verlangen.”

De schildering die de dichter voorts geeft van Eva, is ongeëvenaard. Hoor maar:

„En immers zien zij in uw beeld
 Een wijze Moeder voor zich treden,
 Die met haar vurigste gebeden,
 Haar kroost den Hemel aanbeveelt,
 Die met een rimpel van de smarte,
 En met haar zachtsten, teersten blik,
 Blijft smeeken tot haar jongsten snik:
 „Mijn kind'ren, ach! bewaakt uw harte!”
 Of zoudt gij niet die Moeder zijn?
 Gaat uw betrokken mond niet open
 Tot woorden van den zoetsten klank,
 Die op een Paradijs doen hopen.
 Waarin geen plaats is voor den slang?
 En zijn daar lippen die u vloeken,
 Die u bespotten met verwijt,
 O Gij, die aller Moeder zijt,
 Beschermt u niet het Boek der Boeken?
 En wreekt u de arm niet van dien God,
 Die, wie zijn Moeder vloekt of spot,
 Met nacht en duister zal bezoeken?” *)

*) Spreuken 20:20.

Ook schetst ons de dichter de smart die Eva ondervonden moet hebben bij het tegemoet treden van Kaïn, na het bedrijven van zijn bloedige daad, in zulke roerende bewoordingen, dat men zelf een gedeelte der smart meent te voelen, die Eva, onzer aller Moeder, moet hebben ondervonden:

„Uw derde is Seth; uw troost, uw kroon,
 Uw kracht, uw steun in oude dagen,
 Een trouwe smeeker voor den troon
 Diens Gods, naar Wien hij leerde vragen.
 Hij bidt vergeving voor het kwaad,
 En predikt dat zich 't hart bekeere
 Tot Hem die haast te komen staat,
 Opdat Hij d' aard met vuur vertere.
 Tot Hem, die eerst uit Eva's schoot
 Het menschlijk bloed heeft aangenomen,
 Dat, als Hij 't op deez' aard' vergoot,
 Haar beet're dingen toe deed stroomen
 Dan dat uit Abels wonde vlood.”

„Met welk een vreugd' wordt Seth's geslacht
 In Eva's armen opgewacht,
 In schaduw van de levensboomen,
 Die God, aan 't klare stroomkristal
 Van 't Hemelsch Eden, planten zal.

Zoo krijgen wij een beeld te aanschouwen van lijden en tranen, zwaar genoeg om te dragen door een sterfelijk mensch. Een beeld van wat niet verzwaaard behoeft te worden door het nageslacht. Veeleer behooren wij Haar, die ons aller Moeder is, in liefde te gedenken, begrijpende dat zij de maat harer schepping heeft vervuld, en den God des hemels smeeken dat Hij ons door Zijnen Geest moge verlichten, opdat ook wij onze roeping kunnen vervullen.

BRIEF UIT SALT-LAKE-CITY.

Het volgende is een uittreksel uit een intressant schrijven van Ouderling Henry M. O. Gorman, voorheen president van de vertakking der Kerk te Liverpool. Ofschoon reeds vorig jaar geschreven, bevat deze brief een en ander beschrijvingen van de hoofdstad van Utah, die wij ook voor de lezers van „De Ster” intressant genoeg achten over te nemen. Wij vonden den brief afgedrukt in „Millennial Star,” het Engelsch tijdschrift der Heiligen. Hier en daar hebben we enkele zinnen, die of van persoonlijken aard waren en alleen van belang voor hen die met den oorspronkelijken schrijver bekend waren, of wel aangelegenheden bespraken die betrekking hadden op lokale toestanden in de Britsche zending, dan wel die der vertakking te Liverpool, —

weggelaten, voor zoover zulks geen afbreuk deed aan het wetenswaardige in den brief vervat.

„Wij bereikten onze bestemming, na een aangename tocht met den spoorrein, s'avonds om half negen. Van New York naar Chicago deed het landschap aangenaam aan, en aangezien het de laatste paar weken zwaar geregend had, zag het land er heel groen en vruchtbaar uit, met boerderijen hier en daar verspreid liggende in de weilanden. Wat wij misten waren de Engelsche haagreien die de onderscheiden perceelen alhier verdeelen. (In Holland de slooten, Vert.) Er waren daar ook nog groote uitgestrektheden van ongecultiveerd land, en toen we onze blikken lieten weiden over deze naakte wildernissen, dacht ik hoe dwaas het was van de menschen om te zeggen dat de wereld overbevolkt is. De steden zijn dat zeer zeker wel, maar het land is in staat om in de behoeften van miljoenen te voorzien, wanneer alleen maar verstandige organisators, toegerust met het noodige geld, zich er mede bemoeiden. Dit evenwel is een van de problemen der toekomst.

Ons was aangeraden plaats te nemen in een „Pullman-sleeper,” van New York naar Chicago, en wij deden alzoo. Alles was prachtig mooi gerangschikt, maar wij hebben heel den nacht geen wenk in de oogten gehad, niettegenstaande wij twaalf gulden betaalden voor het extra gemak. Dit reisje bracht mij in herinnering wat een vriend van mij eens zei, met betrekking tot het slapen op één veer, „o, die arme menschen, die er op meer dan honderd moeten slapen.”

Er waren heel wat van onze vrienden om ons te ontmoeten aan het station te Salt Lake toen wij aankwamen; een hunner haalde ons af met zijn auto, wat we natuurlijk een heele attentie vonden.

Salt Lake City is zeer zeker een overschoone stad. De straten zijn breed, en overschaduwde met boomen. Zuiver bergwater loopt door de kanalen aan beide zijden door Main Street, en gedurende deze zeer warme dagen van helderen zonneshijn, geeft dat een aangenaam en koel gevoel. Op verschillende plaatsen zijn drinkfonteynen aangebracht, gemaakt van wit porcelein of marmer; het water bobbelt daar op in stralen van ongeveer vijf centimeter hoog, en de voetgangers buigen zich dan over zoo'n fontein heen om te genieten van het ijswater, wat niet alleen verfrisschend, maar ook gezond en versterkend is. Drinkbekers worden er niet toegestaan, met het oog op gezondheidsredenen. Heel spoedig al raakt men er aan gewend om ook zoo te doen, en te genieten van den sparkelenden, kristallenen stroom.

De straten worden zeer zindelijk en netjes gehouden, en zoo goed als niemand brengt eenige vervuiling aan.

Er schijnt ruimte te zijn voor iedereen, onverschillig hoe groot het aantal wandelaars ook moge wezen. Ofschoon in de winkelruiten niet zoo veel licht uitgestald als wij dat in de oude wereld gewoon zijn, van binnen daarentegen valt dat verschil niet meer op. Overal zijn inrichtingen aangebracht tot gemak van hen die in de winkels en magazijnen komen koopen. Overal is men er op uit om verkoeling en verfrissing, aan te brengen. De Z.C.M.I. winkel is het groote magazijn waarin de Kerk is betrokken. Het is daar een model van gemak en schoonheid, terwijl de beambten en autoriteiten ten eerste voorkomen zijn.

Sommige prachtige gebouwen zijn hier, ofschoon architectonische schoonheid hier niet zoo zeer schijnt te worden bestudeerd als in

Engeland. Op het gebied evenwel van het aanbrengen van gemakken, is alles „up to date.”

Het tramnet is onverbetelijk. Electricische wagens loopen naar alle deelen van de stad. De laagste prijs is „à nickel” (12½ cent Hollandsch geld), maar voor dit bedrag mag men van de eene tram in de andere overstappen, juist zoo lang tot men zijne bestemming heeft bereikt. Direct bij binnenkomst betaalt men den conducteur, en neemt daarna plaats. De Amerikaansche conducteur is een persoon van gewicht; hij is goed gekleed in donkerblauwe uniform, wordt goed betaald en over het algemeen woont hij in een eigen huis. Gisteren sprak ik met een hunner, en hij vertelde mij dat hij eens een reis had gemaakt naar Engeland en andere landen van Europa. Hij scheen hier heel wat geld voor te hebben uitgegeven, maar zijne bevinding was dat alle landen van Europa verre bij Amerika ten achter stonden, wat betreft maatschappelijke toestanden. Nu, ik geloof dat hij in vele opzichten daarin gelijk heeft, want hier wordt althans weinig onderscheid in klassen en standen gemaakt.

Tot heden toe heb ik niets kunnen zien van die hulpeloze armoede die men in Engeland helaas zoo vaak te aanschouwen heeft. Elkeen tracht zich hier goed te kleeden, in het bijzonder de vrouwen. Ik heb hier gezien sommigen van de schoonst ontwikkelde mannen en vrouwengestalten die ik ooit waar ergens aanschouwde. De gelaatskleur is hier over het algemeen niet zoo helder blank als het geval is in Engeland, maar men ziet hier imposante figuren, een prettig beeld opleverende in hun lichte kleeven.

Wij hadden het voorrecht, de eerste Zondag dat wij hier waren, in den Tabernakel den zoogenaamden Bloemendienst bij te wonen. De aanblik die het geheel opleverde was zeer indrukwekkend, en de zoete muziek, door den organist voortgebracht van uit het wonderbare orgel, alsmede de liederen gezongen door het koor, ongeveer vijfhonderd stemmen sterk, zal niet licht door ons worden vergeten. Bij die gelegenheid waren omsteeks negen à tien duizend personen aanwezig.

De Tempel is een schoon gebouw, en de gronden daarom toe zijn smaakvol aangelegd, terwijl geen moeite noch kosten gespaard zijn een en ander zoo prachtig mogelijk te doen zijn. Niemand wordt den Tempel binnengelaten dan alleen zij die daar een werk te doen hebben, wat namelijk somwijlen niet begrepen wordt door de niet-leden van de Kerk. 't Gevolg daarvan is dat vele bezoekers omtrent dit punt teleur worden gesteld, en in enkele gevallen zijn daaromtrent zeer onwellevende protesten geuit. Elke Kerk echter heeft het recht om haar eigen regels en voorschriften te maken.

Gedurende het zich daarvoor leenende seizoen is de stad vol met bezoekers die overmatig nieuwsgierig zijn, maar in de meeste gevallen openbaren zij een beklagenswaardige onbekendheid aangaande de dingen die behooren tot het „Mormonisme” en het „Mormoonsche” volk, en in den regel zijn zij te gaarne luisteraars naar de vermakelijke geschiedenisjes enz, ten beste gegeven door de zoogenaamde beroepsgidsen, die er hunne vreugde en vermaak in scheppen, een valsche indruk te scheppen in de gemoederen van hen die reeds bevooroordeeld zijn. De Kerkelijke autoriteiten hebben een uitstekend Bureau van Informatie, waar alle soort litteratuur verkocht wordt en eveneens vrijelijk uitgegeven, zoo dat er geene verontschuldiging bestaan kan voor iemand, wie dan ook, die de stad bezoekt, en die verlangt de

waarheid te kennen, — dat die ons hier verlaat verkeerdelijk ingelicht omtrent de ware omstandigheden die hier bestaan.

Wij zijn nu juist van den Tabernakel teruggekeerd, alwaar de Ouden van Dagen hun jaarlijksch vereenigingsfeest hebben gevierd. Allen die ouder waren dan zeventig jaar zijn, op het Tepelplein, een aangenamen middag bereid geworden. Een groot concert werd gegeven, en President Joseph F. Smith heeft hen toegesproken. De Burgemeester, en de Gouverneur van den Staat, hebben eveneens het woord gevoerd. De plechtigheden werden geopend door een geestelijke van een ander godsdienstig genootschap. Denk eens aan dat in Engeland bijvoorbeeld, (ook in Holland!!) een dominee het woord voerde in een „Mormoonsche” vergadering. Sommige van de gebruikelijke oude gezangen werden gezongen, ten voordeele en genoegen van het volk, en bij enkelen ervan stond heel de groote vergadering op, om het refrein te herhalen. Het succes was groot. Velen van dezen ouden hadden de woestijnen doorkruist met het hand-karren-gezelschap, en anderen met een span ossen. President Joseph F. Smith trok tweemaal deze wildernissen over, beide malen een span ossen leidende, terwijl de reis van Mei tot November duurde.

Gedurende de laatste twee weken hebben wij meer zonnenschijn gehad dan men in Engeland in twee of drie maanden heeft. De dagen zijn zeer zeker heet, maar de avonden zijn koel. Eén dag kwam de thermometer zelfs op vier-en-negentig graden in de schaduw. Alleen omdat het hier zoo droog is kan een zoodanige atmosfeer worden gedragen.

Een mijner vrienden nam ons voorts mede om nogmaals een tocht te maken in zijn auto, waarna hij ons op een maaltijd inviteerde in het hotel Utah. Van buiten ziet dit hotel er prachtig uit, de voorgevel bestaande uit een wit soort terra-cotta. Op de heetste dagen geeft het nog een koelen en frisschen aanblik. Van binnen is het eveneens op overschoone wijze afgewerkt, en van alle moderne gemakken voorzien. Boven op het dak is een prachtige tuin, alwaar men een schitterend uitzicht heeft over de stad.

Zoo juist ben ik teruggekeerd van het Regeeringsgebouw wat thans in aanbouw is. Wanneer het is voltooid dan zal het in gebruik worden genomen als hoofdkantoor voor de stedelijke autoriteiten. Het gebouw wordt ondersteund door dertig prachtige pilaren, en het geheele gebouw is opgetrokken in grijs graniet, en ziet er zeer voorname uit. Het gelijke ervan heb ik nog nergens gezien. Ik wachtte, op eene zitplaats nabij dit gebouw, tot zonsondergang, als wanneer een prachtig gezicht op heel de stad kan worden verkregen. Ik werd voor mijn wachten meer dan betaald, want een zoodanig schilderij als zich hier ontrolde, heb ik nog nooit van te voren gezien. De geheele Mainstreet, en vele van de zijstraten, waren één massa van gekleurde elektrische lichten, terwijl festoenen van kleinere lampen de straten overbrugden, een bijzonder licht werpende over de voetgangers die zich daar bewogen. De bergen zijn wonderbaar, en omringen geheel en al de vallei; en ofschoon het weer zeer warm is, zijn vele van de toppen met sneeuw, wat nimmer smelt, bedekt.

Er zijn vele prachtige en dure huizen hier, maar het grootste aantal hunner is slechts klein, zij zijn gebouwd in den „bungalow-stijl,” gedeeljk van steen, en gedeeltelijk van hout.

Duizenden van schaduwrijke boomen zijn hier overal, wat zeer verfrisschend is voor het oog, en medehelpend om deze aangename

tehuizen koel te houden. De electriche trams loopen door avenue's van boomen, mijlen ver, — soms zelfs verder dan dertig mijlen, naar Ogden bijvoorbeeld. Denk eens aan dat al deze dingen volbracht zijn in een tijdvak van een weinig meer dan tachtig jaar! Sommige van de pas opgerichte gebouwen zijn zestien verdiepingen hoog, en men krijgt er pijn van in den nek om naar den top op te zien.

Zonder de stad onverdiend te prijzen, geloof ik dat Salt Lake City een van de schoonste en mooiste steden is in de wereld. Natuurlijk is dat niet alleen mijn opinie, maar eveneens de meening van hen die door verre reizen te maken, in staat zijn er met bevoegdheid over te kunnen oordeelen.

Tot heden toe hebben wij niet anders dan vriendelijkheid onderonden, van alle zijden, en zoodra wij onze eigen kleine woning in orde zullen hebben, zullen wij zoo gelukkig en tevreden zijn als maar eenigszins mogelijk is.

Heel de stad is afgedeeld in wijken; een bisschop, onbetaald, uitgezonderd voor zeer bijzondere diensten, presideert daarover. Hij heeft twee medehelpers, die hem ondersteunen in alle belangrijke zaken. Ik kan niet nalaten hier eene vergelijking te maken met de bisschoppen in Engeland. Zooals gij weet (herinnert u dat de brief, oorspronkelijk, geschreven was voor Engelsche ooren, Vert.) ontvangt een bisschop in Engeland van af f 24.000.— tot f 180.000.— per jaar om te bedienen in enkel geestelijke zaken, terwijl de „Mormoonsche” bisschop in maatschappelijke zoowel als in godsdienstige zaken, zijnen dienst geheel kosteloos stelt; genoeg evenwel over dit onderwerp.

De zeereis was zoo prachtig mogelijk, en wij hebben elken maaltijd kunnen genieten op onze reis van Liverpool naar New-York. Wij hadden spelen aan boord, muziek, en zeer veel vriendelijke gesprekken, en toen wij te New-York aankwamen, speet het onze medepassagiers ten zeerste afscheid te moeten nemen van hunne „Mormoonsche” vrienden. Wij hadden in het geheel geene moeilijkheden met de belasting-autoriteiten. Ik had alleen al onze koffers te openen, maar van den inhoud hebben zij niets aangeraakt.

De vogels die ik hier heb gehoord zijn niet zulke zoete zangers als onze inheemsche vogels, maar hun pluimage is veel schitterender. De vlinders zijn hier veel grooter, en een zeker soort is haast zoo groot als onze gewone huismusch. Sommige andere vogels, die wij tehuis hebben, worden hier ook gevonden.

INHOUD:

Allen zullen geoordeeld worden volgens hunne werken, en niet volgens naam of stand bl. 113		Verslag van de Arnheemsche Conferentie bl. 118
		Ons tweede geloofsartikel bl. 121
		Brief uit Salt-Lake-City bl. 124

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.